

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

w sprawie **J. R.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 lutego 2020 r.,

wniosku J. R.

o wznowienie postępowania w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o

wznowienie postępowania w sprawie zakończonego postanowieniem Sądu

Rejonowego w W. Zamiejscowego IX Wydziału Karnego z siedzibą w P. w sprawie

IX K (...), co do wniosku o wznowienie postępowania zakończonego zarządzeniem

upoważnionego sędziego Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 9 stycznia 2020 r.,

sygn. II AKo (...),

na podstawie art. 545 § 1 w zw. z art. 430 § 1 k.p.k.

postanowił:

wniosek J. R. o wznowienie postępowania

pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. R. złożył wniosek o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Rejonowego w W. Zamiejscowego IX Wydziału Karnego z siedzibą w P. w sprawie IX K (...). Zastępca Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w (...) wyznaczył na podstawie art. 79 § 1 pkt 4 i art. 84 § 3 k.p.k. J. R. obrońcę z urzędu, który przedstawił pisemną opinię o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania. Zarządzeniem upoważnionego sędziego z dnia 9 stycznia 2020 r. odmówiono przyjęcia złożonego wniosku z uwagi na fakt, że wnioskodawca, po wydaniu opinii obrońcy z urzędu,

będąc wezwanym do uzupełnienia braku (sporządzenie i podpisanie wniosku przez adwokata) w trybie art. 120 § 1 k.p.k., nie zastosował się do wezwania. J. R. wniósł o wznowienie powyższego postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności przedmiotem badania była dopuszczalność złożonego wniosku. W wyniku poczynionych w tej materii ustaleń Sąd Najwyższy uznał, że wniosek nie mógł być przedmiotem merytorycznego rozpoznania.

Intencją wnoszącego wniosek było wznowienie postępowania o wznowienie, które zakończyło się odmową przyjęcia wniosku. Instytucja wznowienia postępowania nie odnosi się do wszystkich wydawanych przez sądy prawomocnych orzeczeń. Instytucja ta stosowana może być w przypadku orzeczeń kończących postępowanie i rozstrzygających w kwestii odpowiedzialności karnej, a więc tych postępowań, które dotyczą zasadniczego przedmiotu procesu karnego, jak również w niektórych postępowaniach incydentalnych o autonomicznym względem głównego nurtu postępowania charakterze.

Wniosek o wznowienie wniesiony przez J. R. nie dotyczy żadnego z powyższych postępowań. Przedmiotem postępowania wznowieniowego jest weryfikacja ewentualnego wystąpienia w toku procesu lub po jego zakończeniu wskazanych w kodeksie postępowania karnego podstaw wznowieniowych (art. 540 § 1 -3 i art. 540a k.p.k.). Postępowanie to jest ściśle związane z procesem, nie ma zatem charakteru autonomicznego i nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie karne (wniosek może być ponawiany).

Podzielając pogląd wyrażony w tym przedmiocie w uzasadnieniach postanowień Sądu Najwyższego, zgodnie z którym nie jest możliwe wznowienie zarówno na wniosek strony jak i z urzędu samego postępowania o wznowienie, zakończonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub o braku podstaw do wznowienia *ex officio* (zob. postanowienia: z dnia 20 maja 2010, sygn. V KO 47/10, OSKKW z 2010 r., nr 8, poz. 73, z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. III KO 99/10, R-OSNKW z 2011 r., poz. 278, z dnia 9 lipca 2013 r., II KO 17/13), a więc tym bardziej, zakończonego zarządzeniem o odmowie przyjęcia wniosku, Sąd Najwyższy na podstawie powołanych w części

dyspozytywnej przepisów, orzekł o pozostawieniu przyjętego wniosku o wznowienie bez rozpoznania.

Nie wchodziła w rachubę odmowa przyjęcia wniosku na podstawie art. 545 § 3 zd. pierwsze k.p.k. również z tego względu, że taka decyzja procesowa warunkowana jest dopuszczalnością wniosku o wznowienie, tyle że oczywiście bezzasadnego.